A FÉLELEM

Átadjuk,
önkéntelenül,
ahogy egy levél
megrezzenti a másikat.

Egyszer csak reszket az egész fa.
És sehol egy fuvalom.

UTÓSZEZON

Egyetlen levéllel
megy le a postafurgon a partra.
A hosszú móló végén
unatkozó sirály néha fél lábra áll
és úgy feledkezik.
Fenyegetés van a levegőben,
tragédiák készülődnek.

Előző éjjel azt gondoltad,
televízió szólt a szomszédban.
Biztosra vetted, valami új
szörnyűségről számoltak be.
Kimentél megtudni, mi az.
Mezítláb, egy szál rövidnadrágban.
De csak a tenger volt. Úgy tűnt,
belefáradt az ősidők óta tartó
színlelésbe, hogy siet valahova,
miközben egy tapodtat se halad.

A vasárnapokat idézte ez a reggel.
Az Ég megtette a magáét:
nem vetült árnyék a parti sétányra,
az üres házikók sorára, köztük
a kis templomra és a tucat sírkőre.
De mintha fázósan ők is
összehúzódtak volna.

4 A HALHATATLAN

Megborzongat az emléked.
Korán, kabát nélkül mentél
megkeresni régi tanítóid,
a kegyetlen tanítókat
és kedvenc szamaraikat.

Valahol rossz felé fordultál.
Seregnyi szürke napra leltél,
évek vonuló kísértethadára.
Biztos maszlag volt, amivel tömtek,
poshadt víz, amit megitattak veled.

Ismét abban az utcában,
abban a szűk, poros ablakú
szobában találtad magad.
Kint havazott, mint egy álomban.
Beteg voltál és ágyban.
Az egész világ dolgozni ment.
A szomszéd vak anyóka sóhaja,
csoszogása jól jött volna, de ő
rejtélyes módon meghalt a nyáron.

Csak a saját légzésed tudtad hallgatni.
Teljesen egyedül voltál és ismeretlen.
Hónapokba telt volna, míg valakinek
feltűnik hiányod. A hideg miatt
állig húztad a takarót magadon.

Eszedbe jutottak az eltűnt sarkutazók,
akiknek lábnyomát eltünteti a hó.
Nem volt pénzed, nem voltak kilátásaid.
Mindkét oldalon fájt a tüdőd.
Kisujjadat se akartad mozdítani,
hogy segíts magadon. Halhatatlan voltál.

Kint mintha újra meg újra ugyanaz
a sötétedő hópehely hullott volna.
A falak repedéseit tanulmányoztad,
a mennyezeten a beázások foltjait,
hogy minden részletet megjegyezz.

Szürkületkor megállt az idő.
Beleborzongtál a gondolatba,
hogy ekkora boldogság érhet.

Szilágyi Mihály fordításai

Charles Simic (1938–2023), alias Dušan Simić, szerb származású amerikai költő, filozófus és esszéista Belgrádban született. Tizenhat éves volt, amikor anyjával és öccsével csatlakozni tudott apjához, aki 1944-ben emigrált az USA-ba. Egyetemi tanulmányait Chicagóban és New Yorkban végezte. 1973-tól a New Hampsire-i Egyetem tanára, majd professor emeritusa volt. 2005-2007 között a Paris Review társszerkesztője, 2007/2008-ban az Egyesült Államok koszorús költője volt. Pulitzer-, Wallace Stevens-, Robert Frost-, és Zbigniew Herbert-díjas. Francia és délszláv nyelvekből készített fordításaiért a Nemzetközi PEN Club díjában részesült.